

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **J. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 16. 8. 2023, č. j. MF-17067/2023/74-21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ministr financí zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí ministerstva financí (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 11. 7. 2023, č. j. MF-17067/2023/74-13, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací, neboť směřuje k poskytnutí podkladové informace

ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal dne 18. 5. 2023 následující žádost o informaci (dále jen „žádost“):

„(D)le zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím žádám o poskytnutí seznamu národních dotací zpracovaného v souvislosti s konsolidačním balíčkem. Ministr financí Zbyněk Stanjura hovořil veřejně v médiích o tom, že jde o šest či sedm papírů formátu A3.“
4. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. MF-17067/2023/74-3, žádost odmítl podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.
5. K rozkladu žalobce bylo toto rozhodnutí povinného subjektu zrušeno. Ministr zavázal povinný subjekt k posouzení, k jakému legislativnímu předpisu je požadovaná informace podkladovou informací s tím, že v případě, kdy nebude proces legislativních návrhů ukončen, měl povinný subjekt řádně posoudit, zda existuje legitimní důvod, proč tuto informaci není možné žadateli poskytnout. Povinný subjekt také dostatečným způsobem nezvažil, zda je omezení práva na informace nezbytné.
6. V dalším řízení povinný subjekt opět odmítl informaci poskytnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Povinný subjekt uvedl, že v posuzovaném případě žalobce žádá o poskytnutí přehledu národních dotací, který byl vypracován v souvislosti s přípravou balíčku opatření ke konsolidaci veřejných financí (dále jen „konsolidační balíček“). V návaznosti na představený konsolidační balíček proběhla, probíhá či bude probíhat příprava konkrétních legislativních návrhů Ministerstva financí. Požadovaná informace v posuzovaném případě sloužila jako podkladový materiál pro přípravu návrhu opatření. Představení záměru snížit národní dotační tituly v celkové výši 54,4 mld. Kč však není a nemůže v dané věci být ukončeným procesem. V tuto chvíli mají jednotlivé rezorty připravit pro účely chystaného státního rozpočtu na rok 2024 konkrétní parametry úspor v dotacích své rozpočtové kapitoly. Požadovaná informace proto nadále slouží jako podkladový materiál vztahující se k připravovanému zákonu o státním rozpočtu na rok 2024 a bude sloužit jako podkladový materiál k návrhu zákona o státním rozpočtu na rok 2025. Platí přitom, že návrh zákona o státním rozpočtu je možno považovat za hotový ve chvíli, kdy je rozeslán do vnějšího připomínkového řízení a uveřejněn v rámci Elektronické knihovny legislativního procesu pro veřejnost.
7. Povinný subjekt dále provedl test proporcionality. K parametru vhodnosti uvedl, že přehled, jehož poskytnutí se žadatel domáhá, dosud není určen ke zveřejnění – revize dotačních titulů v rámci návrhu zákona o státním rozpočtu pro rok 2024 je, stejně jako celý návrh zákona, v přípravě. Revize je navíc prováděna i v rámci jednotlivých rezortů, kdy zamýšleným výsledkem má být návrh úspor v dotacích v rámci dané rozpočtové kapitoly, který bude následně projednáván s Ministerstvem financí jako gestorem zákona o státním rozpočtu. A podobu podkladů pro návrhy zákonů o státním rozpočtu na rok 2024 a na rok 2025 nelze předjímat. K parametru potřebnosti konstatoval, že v tuto chvíli nelze shledat oprávněný zájem žadatele či veřejnosti na poskytnutí požadovaného podkladového materiálu. Povinný subjekt nyní posuzuje jednotlivé možnosti řešení a vede nezávislou odbornou diskusi v rámci jednotlivých rezortů. Tuto fázi přípravy právních norem je potřebné vést nerušeně. Existuje důvodná obava, že ze strany zájmových skupin může dojít k řadě nepodložených spekulací s cílem poškodit ve veřejném zájmu probíhající proces konsolidace veřejných financí a

přípravu návrhu zákona státního rozpočtu dle parametrů konsolidačního balíčku. Zveřejnění podkladových, pracovních informací, které mohou obsahovat nefinalizované informace o připravovaných opatřeních, by navíc mohlo vést k ekonomickým škodám na straně ekonomických subjektů, kterých se opatření budou či nebudou dotýkat. K parametru přiměřenosti uvedl, že veřejný zájem na účelně připraveném průřezovém snížení národních dotací převažuje nad právem žalobce na informace. Neexistuje oprávněný důvod, proč by se měl žalobce seznámit s materiálem určeným k projednávání dříve, než k tomuto projednání dojde. Povinný subjekt zopakoval, že informace, kterou žadatel požaduje, má zásadní vliv na přípravu návrhu zákona o státním rozpočtu na rok 2024 a bude mít i zásadní vliv na přípravu zákona o státním rozpočtu na rok 2025.

8. Proti rozhodnutí povinného subjektu žalobce opět brojil rozkladem. Rozklad zamítl ministr financí nyní napadeným rozhodnutím.
9. Ministr konstatoval, že povinný subjekt přesně určil, k jakému legislativnímu předpisu je požadovaná informace podkladovou informací. Povinný subjekt také dostatečným způsobem charakterizoval požadovanou informaci a vyložil, jaký byl účel jejího vzniku, k čemu sloužila a k čemu slouží nyní. Ministr dodal, že skutečnost, že požadovaná informace sloužila pro vládní rozhodování ohledně konsolidace národních dotací, neznamená, že tato informace nemůže sloužit také jako podkladová informace pro přípravu zákonů o státním rozpočtu na roky 2024 a 2025, ve kterých budou právě rozhodnutí vlády implementována. Ministr se tak ztotožnil s povinným subjektem, že v posuzovaném případě je požadovaná informace podkladovou informací ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.
10. Ministr dále kvitoval, že povinný subjekt řádně provedl test proporcionality, kterému nelze nic vytknout. Ministr konečně zdůraznil, že žalobce nemá nárok na poskytnutí podkladové informace v podobě, kterou určí, tj. např. ve verzi, ve které se daná informace nacházela ke konkrétnímu datu.
11. Ze všech těchto důvodů ministr podaný rozklad zamítl a ztotožnil se s právním názorem povinného subjektu.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce předně uvádí, že požaduje informaci, kterou veřejně prezentoval ministr financí v několika veřejných výstupech. Jestliže se jedná o „přehledovou tabulku“, kterou lze veřejně prezentovat jako rozhodující dokument pro to, aby se jednotliví členové vlády seznámili s problematikou dotací a na vládě se pak shodli na realistických rámcích o minimálním snížení národních dotací, není zřejmé, proč by takovýto dokument nemohl být nyní poskytnut také veřejnosti. Takovýto přehled nesměruje totiž ani tak do budoucna, jako spíše do minulosti. Napadené rozhodnutí tak nesprávně hodnotí převahu zájmu na účelně připraveném průřezovém snížení národních dotací nad žalobcovým právem na informace. A z napadených rozhodnutí není zřejmé, jak by poskytnutí takového uceleného přehledu mohlo ohrozit nestranný, nerušený, odborný a věcný legislativní proces. Požadovaný dokument nepředjímá a neprozrazuje následné legislativní kroky.
13. Žalobce dále namítá, že je zcela nesrozumitelný a nepřezkoumatelný argument, že u požadované informace nelze pominout, že (cit.:) „*obsah může být měněn a upravován... o tuto situaci se jedná i v posuzovaném případě.*“ Ministr financí totiž veřejně prezentoval a hodnotil tento dokument jako podrobnou analýzu, na jejímž základě byla vláda s to rozhodnout o rámcovém objemu (minimálních) úspor. Ze své podstaty přehled realizovaných dotací a

oprávněně očekávaných dotací pro další roky, který je vládě k dispozici, nemůže být již měněn, neboť jde o data aktuální k danému okamžiku, kdy o nich vláda rozhoduje. Žalobce si tedy neurčuje verzi dané informace, jak se snaží rozhodnutí ministra překroutit. Žalobce požaduje jednu a jedinou konkrétní informaci, a to přehled dotací, který měla vláda k dispozici, když rozhodla o potřebě zeštíhlit výdaje na dotační programy.

14. Žalobce odmítá odkaz ministra na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2023, č. j. 10 A 79/2022 – 55 (dále jen „rozsudek sp. zn. 10 A 79/2022“), neboť je pro danou věc nepřiléhavý. V nynějším případě by poskytnutím požadované informace nebyl vyzrazen žádný další rozhodovací krok nebo jiný postup. A poskytnutí informace by nemělo jakýkoli vliv na to, jak budou jednotlivá ministerstva realizovat to, na čem se vláda shodla. Žalobce požadoval prostou tabulku, která byla pro vládu zpracována jako přehled a identifikace dotací. Argumentace správních orgánů vytváří iluzi nekonečného rozhodovacího procesu a jde zcela proti smyslu a účelu transparentnosti právního státu a proti právu na informace. Není možné odmítnout cokoli, na co se v rámci legislativního procesu bude vláda, respektive jednotliví ministři dívat jako na impuls k úpravě rozpočtu.
15. Žalobce zároveň namítá, že nebylo nijak hodnoceno, zde nelze poskytnout alespoň část požadovaných informací. Není zřejmé, proč například nebyla poskytnuta ta část dokumentu, která zahrnuje dotace na rok 2023, tedy dotace již probíhající. V čem by poskytnutí takového přehledu bylo zasahující do rozpočtové legislativy, není žalobci zřejmé. I toto činí rozhodnutí ministra nepřezkoumatelným.
16. Dle žalobce test proporcionality nebyl ve vztahu k (ne)poskytování požadované informace proveden správně, respektive byl proveden zcela obecně a zejména otázka vhodnosti a nezbytnosti byla řešena zcela nevhodným způsobem a s účelem nalézt alespoň některé důvody pro neposkytnutí informace. Přístup ministerstva i ministra prokazují, že požadovanou informaci nechtěly tyto subjekty poskytnout a raději zvolily extenzivní způsob výkladu informačního zákona. Žalobce se dovolává nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14.
17. Žalobce uzavírá, že požadovaná informace mohla a měla být poskytnuta, neboť se jedná maximálně o informaci vzniklou při přípravě rozhodnutí, které již bylo uskutečněno (okamžikem, kdy se členové vlády s takovýmto přehledem seznámili, vyhodnotili jej jako příliš nákladný a rozhodli kolektivně o jeho zúžení o prezentovanou částku).

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s veškerými obdobnými námitkami podrobně vypořádal.
19. Žalovaný uvádí, že „podkladovou informaci“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona je povinný subjekt oprávněn chránit za podmínky, že existuje legitimní důvod, proč informaci nevydat (resp. že poskytnutí informace by mohlo ohrozit veřejný zájem). Zároveň platí, že aplikace dané zákonné výluky z práva na informace je časově omezená – tj. do doby, kdy se příprava rozhodnutí ukončí rozhodnutím. A v posuzovaném případě je požadováno poskytnutí podkladové informace, u níž v tuto chvíli převažuje legitimní zájem na její ochraně před žadatelovým právem na informace. Je nezbytné zajistit podmínky pro nestranné, nerušené, odborné a věcné rozhodování povinného subjektu v procesu konsolidace veřejných financí, jejíž součástí je i předpokládaná revize národních dotačních titulů. Informace, kterou žalobce požaduje, má zásadní vliv na přípravu návrhu zákona o

státním rozpočtu na rok 2024 a bude mít i zásadní vliv na přípravu zákona o státním rozpočtu na rok 2025. Není tudíž pravdou, že by žalobci předmětná informace nebyla poskytnuta zcela svévolně či při nedostatečném zhodnocení převahy zájmu na účelně připraveném průřezovém snížení národních dotací nad žalobcovým právem na informace.

20. Žalovaný konstatuje, že žalobce svůj nárok na poskytnutí informace zakládá výlučně na své představě o podobě požadované informace a přehlíží, že by s požadovanou podkladovou informací mohlo být během procesu přípravy „rozhodnutí“, ke kterému se podkladová informace váže, aktivně nakládáno. V posuzovaném případě je však právě skutečnost, že požadovaný podklad byl postupně měněn a upravován, důvodem, proč byl žalobcův požadavek odmítnut jako celek. Z informačního zákona neplyne, že by povinný subjekt měl mít k dispozici jednotlivé podoby, resp. pracovní verze konkrétní podkladové informace.
21. Žalovaný zdůrazňuje, že v procesu přípravy konsolidačního balíčku a následné přípravy návrhu zákona o státním rozpočtu na rok 2024 nebylo „rozhodnutí“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona učiněno ve chvíli, kdy se vláda zabývala možností revize národních dotačních titulů. Je nutno konstatovat, že s podkladovým pracovním přehledem, kterého se týká daná žádost, bylo v předchozích měsících při přípravě úsporných opatření v národních dotacích aktivně nakládáno, resp. jeho obsah byl postupně upravován a měněn. Výsledný obsah žalobcem požadované informace pak byl vložen do dokumentace k návrhu zákona o státním rozpočtu České republiky na rok 2024.
22. Navíc nelze pomíjet, že informace nemusí sloužit jako podkladový materiál pouze pro jediné rozhodnutí ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Konsolidace veřejných rozpočtů je komplexním procesem, který v sobě zahrnuje řadu různých kroků. Informace vzniklé na počátku tohoto procesu mohou opakovaně sloužit jako podklady pro vícero rozhodnutí učiněných v průběhu celého procesu. A podobu podkladů pro návrhy zákonů o státním rozpočtu na rok 2024 a na rok 2025 nelze předjímat. Výše uvedené je i důvodem, proč žalobcovu požadavku nelze vyhovět ani částečně, jelikož celý obsah předmětného podkladového materiálu představuje informaci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.

IV. Replika žalobce

23. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se snaží vytvořit dojem, že žalobce požadoval až následující dokumenty vznikající až během navazujícího legislativního procesu, dokonce možná i konkrétní úsporná opatření apod. To však není vůbec pravdou a je zcela zjevné, že žalobce požadoval informaci, kterou veřejně prezentoval sám ministr. Dle žalobce se žalovaný vyhýbá konfrontaci s argumentem, že vláda na svém zasedání (a její členové před tím i během toho) rozhodovala snad na základě úplného a přesného dokumentu.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
25. V nyní řešené věci žalobce žádal poskytnutí informací dle informačního zákona, tedy uplatňoval své ústavně garantované právo na informace.

26. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny.
27. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.
28. Právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Dává občanům možnost kontrolovat fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů demokratického státu. Nejen reálné poskytování informací, „ale již pouhý právní stav umožňující v zásadě komukoliv, aby získal informace o činnosti orgánů veřejné správy, vede k růstu odpovědnosti při výkonu veřejné moci, ke zvyšování její kvality a transparentnosti, čímž zároveň působí jako významný (ne-li nejvýznamnější) preventivní prvek předcházející nežádoucím situacím, motivům a jevům v politice a veřejné správě. [...] Dostatečně rozsáhlý, jednoduchý a rychlý přístup veřejnosti k informacím má rovněž příznivý vliv na důvěru občanů v demokratické instituce a na jejich ochotě podílet se na veřejném životě. [...] Naopak situace, kdy již samotné získávání podkladových informací z veřejné správy činí občanům potíže [...] vedou k poklesu ztotožňování se veřejnosti s politickým systémem, k izolacionismu a postupné rezignaci na veřejné dění.“ (Korbel, F. Právo na informace: zákon o svobodném přístupu k informacím: zákon o právu na informace o životním prostředí: komentář. Praha: Linde, 2004, s. 48).
29. Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 (N 223/59 SbNU 217) vyslovil, že je-li informace součástí (přinejmenším) veřejné sféry, dopadá na ni základní právo na informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci představuje jeden z klíčových prvků vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jako takové se tedy právo na informace stává nejen zárukou zákonnosti, ale zároveň i prostředkem ochrany ústavnosti, neboť slouží k naplňování ústavního příkazu čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle kterého má státní moc sloužit všem občanům a může být uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14). Odepřením poskytnutí informace jsoucí součástí veřejné sféry by byla omezena základní svoboda jednotlivce utvořit si názor (jako výslednici myšlení) na otázku veřejného zájmu. Součástí veřejné sféry je přitom vše, co může být předmětem legitimního veřejného zájmu.
30. Projevem výše uvedeného „nastavení“ (výchozího pravidla chování) je i skutečnost, že omezení či podmiňování poskytování informací (ony výjimky) podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné (důkazní břemeno leží na povinných subjektech). Uvedené však neznamená, že by právo na informace nemohlo být za žádných okolností omezeno. K omezení práva na informace může dojít v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot (například veřejný zájem, veřejná bezpečnost, práva a svobody jiných apod.). Vždy je přitom nutno nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být onou zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat, například provedením testu proporcionality (dříve více užívaného testu veřejného zájmu). Omezení práva na informace, respektive jeho nezbytnost pak musí vyplynout z tohoto poměrování, tímto způsobem bude současně naplněna i materiální podmínka omezení práva na informace (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21).

31. V posuzovaném případě bylo žalobci odepřeno poskytnutí informace s odkazem na skutečnost, že žalobce požaduje podkladovou informaci.
32. Podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.
33. Z citovaného ustanovení vyplývá, že při posouzení splnění podmínek dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona je významné, zda je požadovaná informace tzv. novou informací, zda vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, dále je nutné zohlednit význam slova rozhodnutí, v jakém okamžiku došlo k ukončení přípravy rozhodnutí a v neposlední řadě je pak nutné zohlednit, zda neexistuje speciální zákonná úprava, která by stanovila jiné podmínky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 As 18/2018 – 58).
34. K podmínce, že požadovaná informace vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, soud předně uvádí, že pojem rozhodnutí je třeba vykládat extenzivně a nechápat jej pouze ve formálním smyslu, např. jako správní rozhodnutí podle správního řádu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, č. j. 11 A 149/2012 – 63, č. 3023/2014 Sb. NSS). Za rozhodnutí pro účely aplikace § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona lze považovat prakticky jakékoli rozhodnutí, nikoli jen rozhodnutí učiněné např. podle správního řádu, resp. rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Musí se pouze jednat o rozhodnutí, které je výsledkem určitého jednání a zejména finální řešení určité konkrétní záležitosti a které je nutno učinit v určitém časovém horizontu. Nová informace pak pro toto rozhodnutí představuje podklad, který např. shrnuje možné alternativy, hodnotí jejich výhody a nevýhody a navrhuje konkrétní postup ve věci.
35. Judikatura již v minulosti jako informaci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona vyhodnotila podkladové materiály pro jednání rady obce, a za rozhodnutí podle tohoto ustanovení považovala usnesení přijaté hlasováním (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, č. j. 11 A 149/2012 – 63, publ. pod č. 3023/2014 Sb. NSS). V návaznosti na tento rozsudek pak doktrína v případě schůzí rady (na rozdíl od zasedání zastupitelstva) dospěla k závěru, že zpravidla budou splněny legitimní důvody pro odmítnutí přístupu k podkladovým dokumentům před jejich projednáním. Dle komentářové literatury: *„lze vycházet především z toho, že zasedání rady jsou neveřejná, mají „pracovní“ charakter a přístup k podkladovým materiálům dříve, než bude o určité záležitosti rozhodnuto, by mohl vést např. k riziku znevýhodnění některých subjektů či nepřípustnému ovlivňování členů rady (typicky v případě rozhodování o pronájmech majetku). Podkladové materiály mají ostatně charakter pracovního podkladu a jejich obsah by mohl být bez dalších souvislostí, které rada při svém rozhodování zohlední a uvede v zápise, nesprávně interpretován. Na legitimnosti vyloučení podkladových materiálů pro schůzi rady územního samosprávného celku nic nemění ani skutečnost, že samotná neveřejnost jejich schůzí nebrání poskytnutí informací o průběhu a výsledcích jejího jednání (jak ostatně dovozuje i publikovaná soudní judikatura). Zatímco neveřejnost nebude důvodem pro odmítnutí informace o výsledku jednání určitého orgánu (rady), je sama o sobě dostatečným důvodem pro „dočasné“ neposkytnutí nových informací sloužících pro tato neveřejná jednání jako podklad, tedy dostatečným důvodem pro dočasné omezení práva na informace“* (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 508–509.).

36. V rozsudku ze dne 22. 11. 2023, č. j. 6 A 6/2022 – 45, zdejší soud shledal, že podkladovým rozhodnutím je rovněž návrh mezivládní dohody. K tomu uvedl, že ukončení rozhodování je nutno vázat na rozhodnutí o uzavření či neuzavření dané dohody, a nikoliv pouze na její odeslání druhé straně. Z pouhého odeslání návrhu totiž nelze usuzovat na to, zda a případně jaké rozhodnutí bude při mezivládním jednání přijato, tj. jestli bude nakonec přijato řešení věci podle předmětného návrhu nebo bude zvolen jiný postup ve věci (zda budou dohodnuty jiné smluvní podmínky). Výklad, podle kterého by došlo k ukončení procesu rozhodování odesláním předmětného návrhu druhé smluvní straně mezivládní dohody, by popíral smysl § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Za „rozhodnutí“ tak lze dle citovaného rozsudku považovat až uzavření mezivládní dohody, příp. ukončení vyjednávání o této dohodě.
37. V nyní posuzované věci má být oním „rozhodnutím“ předložení návrhu zákona žalovaným, konkrétně zákona o státním rozpočtu na rok 2024, respektive 2025.
38. Soud obecně souhlasí se žalovaným, že teprve předložení návrhu zákona je finálním aktem při úvaze o jeho obsahu i úvaze o tom, zda daný návrh předložit. Návrh zákona tak nelze považovat za hotový až do chvíle, kdy je rozeslán do vnějšího připomínkového řízení a uveřejněn v rámci Elektronické knihovny legislativního procesu pro veřejnost. Teprve tímto úkonem je učiněno „rozhodnutí“ o předložení návrhu zákona, takže do této doby nelze vyloučit, že nebude poskytnuta k němu vztahující se podkladová informace. Důvodem je skutečnost, že do této doby není návrh finalizován a může docházet k jeho úpravám. Není proto důvod, aby podkladový materiál k návrhu zákona byl již v této fázi vždy poskytnut k žádosti o informace, neboť stejně jako samotný návrh může být i tento podklad často měněn. Soud se takto shoduje s výše citovanou komentářovou literaturou, dle které je třeba podobným způsobem jako k podkladům pro jednání rady obce přistupovat i k žádostem o poskytnutí legislativních či nelegislativních návrhů a koncepčních dokumentů zpracovávaných ministerstvy.
39. Na straně druhé však soud připomíná, že § 11 odst. 1 upravuje fakultativní důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, odepření tzv. podkladové informace je tedy možnost, nikoli povinnost povinného subjektu. V rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 As 44/2008–116, proto Nejvyšší správní soud k této výluce z informační povinnosti uvedl, že oproti případům, kdy je dána povinnost požadovanou informaci odepřít a kdy je tedy na místě zkoumat „pouze“ naplnění podmínek příslušného ustanovení zákona (např. zda se jedná o obchodní tajemství, či nikoli), musí povinný subjekt v případech fakultativního odepření zdůvodnit, proč takový postup zvolil a musí tak učinit s ohledem na ustanovení Listiny základních práv a svobod, protože právě ona stanoví meze uvážení povinného subjektu při aplikaci předmětného ustanovení informačního zákona. Neboli jak také uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2017, č. j. 3 A 64/2015–44, *„otázku, zda je vhodné zpřístupnit určitou informaci, která byla vytvořena nebo získána v průběhu rozhodování povinného subjektu, je třeba řešit zejména posuzováním legitimity důvodu užití správního uvážení v každém jednotlivém případě po poměření práva na informaci s argumenty, které poskytnutí informace vylučují, tedy po provedení testu proporcionality takových práv. Naproti tomu paušálně uplatňovaný restriktivní výklad pojmu rozhodnutí by v mnoha případech mohl vést k znemožnění řádného rozhodování povinných subjektů.“*
40. S uvedeným konstatováním se nyní rozhodující senát plně ztotožňuje a míní, že jakkoli lze za „rozhodnutí“ chápat až předložení návrhu zákona do připomínkového řízení, s ohledem na specifika činnosti ministerstev jako legislativních tvůrců musí být v každém jednotlivém případě váženo, zda jsou dány důvody pro poskytnutí podkladové informace pro přípravu

legislativního návrhu či naopak převáží důvody pro odmítnutí žádosti. Nelze učinit paušální závěr o tom, zdali lze či nelze podkladové materiály k dosud zpracovávaným návrhům zákonů poskytovat, nýbrž bude nezbytné posoudit všechny okolnosti, které určí, zdali má v daném případě převážet právo na informace nad jinými veřejnými zájmy, či nikoli. Referenčními kritérii pro rozhodování (a pro provedení testu proporcionality) přitom bude charakter připravovaného návrhu zákona a charakter podkladové informace.

41. K charakteru připravovaného zákona soud podotýká, že významné v první řadě bude, zdali se jedná o zásadní právní předpis, který významně pozmění celé odvětví práva. V tomto případě může být dána preference poskytnutí podkladových informací, a to již s ohledem na skutečnost, že příprava takového návrhu zákona bývá v zásadě dlouhodobou záležitostí. Významnou okolností také bude, o jaký typ zákona se jedná. Specifické postavení může mít v tomto ohledu právě návrh zákona o státním rozpočtu, který je do značné míry věcí politickou. V neposlední řadě je nutno také zohlednit, zdali se jedná o návrh zákona, který je ze své podstaty proměnlivý a lze u něj seznat možnost významných změn. V druhém případě bude snížena váha pro poskytnutí podkladové informace, neboť podkladové informace často pozbývají na významu či jsou měněny.
42. Obecně však k charakteru právního předpisu soud poznamenává, že jakkoli veřejnosti nelze upírat právo vyjadřovat se k návrhům zákona, respektive k podobě, v jaké má být ten který návrh zákona předložen, nelze pomíjet, že samotná tvorba právního předpisu je privilegiem orgánů, které jsou nadány legislativní pravomocí. Veřejnost zajisté může vznášet své připomínky k návrhům zákonů, v demokratické společnosti se jedná dokonce o vítaný aspekt, role veřejnosti však vyvstane především v době, kdy již je návrh zákona vytvořen a kdy se s ním může široká veřejnost seznámit (například v Elektronické knihovně legislativního procesu pro veřejnost). Do této doby je role veřejnosti upozaděna. Nelze pomíjet, že především od zveřejnění návrhu zákona je dán dostatečný prostor pro vznesení připomínek a legislativních návrhů ze strany široké veřejnosti, neboť následuje řada kroků předcházejících schválení zákona, a to až na úrovni vlády (v případně vládního návrhu zákona) či parlamentu.
43. K charakteru podkladové informace soud uvádí, že významnou skutečností v první řadě bude, zda se jedná o již hotový podkladový materiál, který již zjevně nebude dále měněn, či se jedná o podklad, který je variantně měněn spolu s úpravou samotného návrhu zákona. V druhém případě může být dán důvod pro jeho neposkytnutí, neboť jeho variabilita jde ruku v ruce s jeho pojetím jako pracovního, podkladového materiálu. Významnou okolností také bude charakter daného podkladu, tj. zda se jedná o ucelenou analýzu fenoménu týkající se navrhované zákonné úpravy či jde spíše o pracovní materiál, který je ze své podstaty určen k úvahám ministerstva nad návrhem zákona. Důležitým aspektem rovněž je, zdali se jedná o podklad, který již byl ze strany předkladatele návrhu zákona veřejně prezentován, nebo se jedná o interní materiál sloužící výhradně pro účely ministerstva. V prvním případě může vyvstat důvod pro poskytnutí podkladové informace, neboť její veřejnou prezentací se stala skutečností veřejně diskutovanou a je tak zeslaben důvod, pro který nemá být veřejnosti poskytnuta. V opačném případě by byla ponížena možnost veřejně diskutovat o veřejně prezentovaných skutečnostech.
44. Jestliže soud na základě všech shora vyjmenovaných obecných východisek přistoupil k hodnocení řešené věci, dospěl k závěru, že závěry napadeného rozhodnutí obstojí.

45. Soud míní, že veškerou argumentaci účastníků řízení lze shrnout do polemiky, zdali má převážet právo žalobce na přístup k informacím zaručené čl. 17 Listiny základních práv a svobod či naopak převáží žalovaným formulovaný legitimní zájem. Žalovaný považoval za legitimní cíl omezení práva na informace „zájem povinného subjektu na ochraně dokumentů, které jsou podkladem přípravu konkrétních opatření ke konsolidaci veřejných financí, resp. zájem povinného subjektu na ochraně dokumentů, které slouží jako podklad pro revizi dotačních titulů a pro přípravu zákonů o státním rozpočtu“ (viz s. 5 rozhodnutí povinného subjektu). Soud takto formulovaný veřejný zájem respektuje, na straně druhé však v tomto konkrétním případě spatřuje veřejný zájem především v řádném fungování ministerstva jako legislativního tvůrce, neboť jak již uvedl výše, přípravu návrhu zákona lze, z hlediska informačního zákona, připodobnit vytváření správního rozhodnutí. A do vydání rozhodnutí (zde předložení návrhu zákona) lze akceptovat omezení poskytování informací tak, aby mohl být především v rámci ministerstva zvolen nejvhodnější návrh připravovaného zákona.
46. Střet těchto dvou hodnot (práva na informace a veřejného zájmu) nelze dle soudu vyřešit jinak, než provedením testu proporcionality, a to s přihlédnutím ke shora uvedeným východiskům.
47. Soud vyšel ze standardního testu proporcionality v podobě tzv. příkazu k optimalizaci. Takový test proporcionality standardně sestává ze tří kroků, a to posouzení vhodnosti (zda vůbec omezení práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl), potřebnosti (zda sledovaného cíle nelze dosáhnout mírnějšími prostředky) a přiměřenosti v užším smyslu – vlastního poměřování v kolizi stojících práv (k testu proporcionality viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02, ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98).
48. V prvním kroku (testu vhodnosti) je posuzována způsobilost konkrétního opatření k naplnění svého účelu (neboli jeho vhodnost), čímž se rozumí, zda je vůbec schopno dosáhnout sledovaného legitimního cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku.
49. Soud dospěl k závěru, že v testu vhodnosti neposkytnutí požadované informace ob stojí. Jestliže je v dané věci veřejný zájem formulován jako nutnost neposkytovat podkladové informace pro přípravu návrhu zákona (zde o státním rozpočtu), je nabíledni, že neposkytnutí informace zajistí, aby veřejnost nebyla zpravena o úvahách ministerstva. Veřejný zájem tedy může být naplněn restrikcí práva na informace, neboť zajišťuje nezveřejnění podkladových informací pro přípravu návrhu zákona. Naopak při poskytnutí informace by mohlo být ohroženo řádné fungování ministerstva jako legislativního tvůrce při přípravě návrhu státního rozpočtu.
50. V druhém kroku se soud zabýval, zda dané omezení informačního práva ob stojí v parametru potřebnosti. Zásah je potřebný, nelze-li ochrany základního práva nebo veřejného zájmu ve zhruba stejné míře docílit jiným, mírnějším, způsobem. Neboli v jeho rámci se zkoumá, zda byl při výběru vhodných prostředků použit ten prostředek, který je k omezenému základnímu právu nejšetrnější.
51. V posuzované věci soud neseznal žádný mírnější (šetrnější) způsob, kterým by bylo možno docílit ochrany zájmu prezentovaného žalovaným. Důvodem je především skutečnost, že v případech omezení práva na poskytování informací v zásadě nelze nalézt mírnější prostředek jeho omezení. Žadatel svou žádost cílí na zisk označených informací, přičemž

povinný subjekt povětšinou požadované informace poskytne, či neposkytne (případně je poskytne zčásti). Také charakter nyní posuzovaného sporu byl dle soudu dán v rozsahu „buď – anebo“, kdy žalovaný mohl požadovanou informace poskytnout či v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobce požaduje podkladovou informaci, mohl žádost odmítnout. Nebylo tudíž možno seznat žádný mírnější prostředek omezení informačního práva. Žalobce polemizuje s tím, zda nemohly být poskytnuty alespoň některé informace, s ohledem na výše a níže uvedené však soud míní, že do doby předložení návrhu zákona o státním rozpočtu se v případě všech částí seznamu jednalo o podkladovou informaci, která nemusela být poskytnuta. Soudu není příliš zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že mu mohla být poskytnuta alespoň část informací, jestliže je i z jeho argumentace zjevné, že celý seznam se týkal přípravy návrhu zákona o státním rozpočtu pro rok 2024. I v druhém kroku testu proporcionality tedy zásah žalovaného ob stojí.

52. Zásadním po posouzení věci je však třetí shora uvedené kritérium, tj. posouzení proporcionality zásahu v jeho užším smyslu. Zásah je přiměřený, pokud pozitivní efekt zásahu pro veřejný zájem převáží nad negativy zásahu pro základní právo. Pro omezení práva přístupu k informacím tedy musí existovat významné důvody, které převáží nad negativy jeho omezení. A tyto důvody soud v posuzované věci seznal.
53. Soud považuje za zásadní, že žalobce nepožadoval podkladové informace k již předloženému návrhu zákona, nýbrž informace, které se týkaly návrhu zákona (o státním rozpočtu), který byl stále ve fázi přípravy. V tomto případě je dle soudu dán nižší důvod pro poskytnutí požadované informace, neboť žalobce v zásadě nemůže významně vstoupit do dosud nezapočatého legislativního procesu. Je právem ministerstva jakožto legislativního tvůrce zvažovat, v jaké podobě předloží návrh zákona, přičemž především až po jeho předložení je dána možnost široké veřejnosti se k tomuto návrhu vyjadřovat a prezentovat svá stanoviska. Právo na informace, jehož prostřednictvím jedinec získává potřebný informační základ k vyjadřování se k veřejným věcem, musí být chráněno především v době, kdy již je legislativní návrh předložen a může být tedy podroben veřejné diskuzi, nikoli v době, kdy je pouze v přípravné fázi (viz též výše).
54. V dané věci tedy soud považuje za zásadní, že ke dni napadeného rozhodnutí (tj. k 16. 8. 2023) žalovaný nepředložil vládě návrh zákona o státním rozpočtu, kterého se týkaly požadované informace. Jak vyplývá z Elektronické knihovny legislativního procesu pro veřejnost, návrh tohoto zákona by vládě ze strany žalovaného předložen až dne 31. 8. 2023. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jež je zásadní pro hodnocení právního stavu věci, tedy byl návrh zákona o státním rozpočtu stále ve fázi přípravy. Ačkoli se již o jeho podobě mohly vést veřejné debaty, jednalo se především o různá politická prohlášení, jež nemohla reflektovat konečný návrh tohoto zákona. Veřejná debata nad návrhem mohla proběhnout teprve po jeho zveřejnění (tj. od září 2023), přičemž od tohoto data dle soudu nadále existoval dostatečný prostor, v němž se mohla k návrhu zákona vyjádřit rovněž široká veřejnost. Do této doby bylo právem ministerstva interně uvažovat o podobě konečného návrhu. Této úvaze soudu ostatně odpovídá také tvrzení žalobce, že požadoval přehled dotací, který měla vláda k dispozici, když rozhodla o potřebě zeštíhlit výdaje na dotační programy. Rozhodnutí o konečné verzi konsolidace veřejných financí však nemohlo být uskutečněno minimálně do předložení návrhu zákona, pročez argumentace žalobce neobstojí.
55. Naposledy uvedeným soud nikterak nemíní diskvalifikovat možnost veřejnosti podílet se na kontrole veřejné moci, respektive možnost vyjadřovat veřejné návrhy na podobu jednotlivých zákonů, a to včetně zákona o státním rozpočtu. Soud by nemohl přisvědčit

pojetí přípravy zákonů pod heslem „nerušit, vládneme“. Na straně druhé však soud považuje za akceptovatelné, jestliže při právě zákona o státním rozpočtu je dán v době jeho přípravy omezený prostor pro poskytování informací, na základě kterých je návrh zpracováván. Tento postoj vychází nejenom z nutnosti speciálního pojetí zákona o státním rozpočtu, ale také z charakteru podkladové informace, které se s přípravou tohoto návrhu většinou pojí.

56. K charakteru zákona soud nepopírá, že zákon o státním rozpočtu je svým způsobem specifickým zákonem. Jedná se o zákon, jehož předložení je v zásadě obligatorní a není tedy na vůli ministerstva financí, zda tento zákon předloží, či nikoli. Druhým významným specifikem je skutečnost, že se jedná o zákon, který významně odráží aktuální politické složení vlády, takže v mnohém (i přes jeho mandatorní části) odráží politické smýšlení jeho předkladatelů. S uvedeným úzce souvisí skutečnost, že příprava návrhu zákona o státním rozpočtu s sebou nese mnohá politická jednání, a to především v rámci vlády samotné (vládnoucích politických subjektů). S tím se váže proměnlivost tohoto návrhu, který je často měněn a mnohdy finalizován až v rámci jeho projednání na vládní úrovni, respektive před jeho předložením jako vládního návrhu zákona poslanecké sněmovně. Veškeré tyto skutečnosti dle soudu podporují závěr žalovaného, že nebylo na místě žalobci poskytnout požadované informace, pokud ještě nebyl vytvořen ani ministerský návrh zákona. Jejím poskytnutím by byl ohrožen veřejný zájem na řádné přípravě návrhu legislativního aktu, konkrétně zákona o státním rozpočtu, který se až do svého předložení vyznačuje svou proměnlivostí a podmíněností politickým vyjednáváním. A pro soud je zásadní již opakovaně uvedené, že role veřejnosti a diskuse nad zákonem o státním rozpočtu zůstává zachována i tehdy, jestliže jsou poskytnuty podklady teprve k již předloženému návrhu zákona, a nikoli k jeho průběžným verzím.
57. K charakteru podkladové informace soud uvádí, že žalobce požadoval poskytnutí seznamu národních dotací zpracovaného v souvislosti s konsolidačním balíčkem. Tato informace je informací ryze podkladovou, kdy jako taková může mít vliv na konečné rozhodnutí (tj. konečného legislativního návrhu), zároveň ale také vliv mít nemusí. Pro žalobce jako zástupce veřejnosti je přitom pro vedení veřejné debaty významná teprve konečná podoba návrhu zákona, a to včetně podkladů, na základě kterých vznikla. V době přípravy návrhu je význam podkladových materiálů ponížen, neboť mohou být neustále obsahově měněny, což platí i pro případ žalobcem požadované informace. Dle soudu je nabíledni, že žádaný seznam nepředstavuje analýzu poskytovaných národních dotací, která by zpracovávala problematiku dotačních programů (i žalobce hovoří o „prosté tabulce“), nýbrž je pouze „pracovním seznamem“ pro vytváření návrhu zákona o státním rozpočtu. S tím se opět pojí jeho obsahová proměnlivost potvrzující jeho charakter podkladu pro konečné „rozhodnutí“, kdy se dle soudu jedná o dokument směřující do budoucnosti, tj. do podoby státního rozpočtu na následující rok. Soud také akceptuje argumentaci žalovaného, že zveřejnění tohoto seznamu by mohlo vyvolat nedůvodnou polemiku nad jeho obsahem, přestože jakožto pracovní podklad ve své podstatě nemusel (až do vypracování návrhu zákona) každý v něm obsažený údaj představovat relevantní skutečnost. Soud sice nesdílí obavu žalovaného, že by obecně veřejná debata nad přípravou zákonů mohla vést k ohrožení jejich nerušené přípravy, neboť již v této fázi by měl legislativní tvůrce vnímat též případné kritické hlasy ze strany veřejnosti, na straně druhé však soud považuje přípravu zákona o státním rozpočtu za natolik specifickou, že obстоjí neposkytnutí jednoho z pracovních podkladů.

58. Soud uznává, že pro poskytnutí požadované informace by svědčila skutečnost, že sám ministr financí s existencí této podkladové informace seznámil širokou veřejnost. Takto učinil podkladový materiál v zásadě veřejnou informací, přičemž druhá strana, tj. veřejnost včetně žalobce, byla neposkytnutím této informace ztížena v možnosti diskutovat; mohla vycházet toliko z veřejného prohlášení ministra, aniž by jeho slova mohla konfrontovat s faktickým obsahem podkladu, na jehož existenci bylo poukazováno. Na straně druhé však tato skutečnost nepřeváží fakt, že uvedený podklad nemohl představovat jakousi ucelenou analýzu, nýbrž již ze své podstaty představoval pracovní podklad pro přípravu návrhu zákona o státním rozpočtu, který byl nadále zpracováván na úrovni ministerstva. Nadto nelze pominout, že odkazované prohlášení ministra financí bylo spíše jakousi politickou proklamací a nikoli sdělením, na základě jakých informací je především zpracováván návrh zákona o státním rozpočtu.
59. Jestliže tedy soud v souhrnu posoudil neposkytnutí informace v užším posouzení testu proporcionality, dospěl k závěru, že veřejný zájem na neposkytnutí podkladové informace pro přípravu zákona o státním rozpočtu převáží nad právem na informace. Soud odkazuje na výše uvedené, že podstata práva na informace žalobce nebyla v tomto konkrétním případě zásadně dotčena, neboť o podkladové informace k návrhu zákona mohl požádat po jeho předložení, avšak nikoli v době jeho přípravy. V tomto časovém odstupu, kdy by mu mohla být informace poskytnuta, nelze spatřovat zásadní dopad na možnost žalobce účastnit se veřejné debaty nad podobou zákona o státním rozpočtu, a to na vládní či poslanecké úrovni (viz výše). Míru zásahu do informačního práva tedy soud spatřuje jako poměrně nízkou, a proto převáží veřejný zájem na ochraně nerušené přípravy návrhu zákona ministerstvem. Jakkoli soud tento veřejný zájem rovněž nepovažuje za naprosto zásadní (viz výše), tak nelze rozporovat, že příprava zákona o státním rozpočtu je věcí technicky, ale i politicky nelehkou. Až po předložení návrhu tohoto zákona vyvstane významná role veřejnosti v možnosti zapojit se do debaty nad jeho podobou, a to včetně přístupu k podkladovým materiálům, na základě kterých byl návrh rozpočtu vypracován. Do předložení návrhu lze akceptovat převahu zájmu na interní přípravě návrhu zákona nad právem na informace, jehož podstata (tj. zisk informací za účelem veřejné kontrole či veřejné diskuse) je v této fázi legislativní tvorby dotčena pouze minimálně. Soud nemá nic proti participativní demokracii, ale to však neznamená, že veškeré podkladové materiály, na jejichž základě exekutiva činí politická rozhodnutí, musí být v každé jejich časové verzi dostupné široké veřejnosti.
60. Pouze okrajem soud nemůže přisvědčit žalovanému, že by důvodem pro odmítnutí poskytnutí požadované informace mohla být nemožnost ukotvení podoby informace k určitému datu, neboť povinný subjekt by minimálně v součinnosti s žadatelem zajisté mohl toto datum snadno určit. Na shora uvedeném však tato korekce důvodů napadeného rozhodnutí nemůže nic změnit, neboť stále platí, že požadovaná podkladová informace se týkala stále připravovaného návrhu zákona a v testu proporcionality převážil veřejný zájem nad žalobcovým právem na informace.
61. Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že omezení žalobcova práva na informace obstálo nejenom parametřem zákona (§ 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona), ale také testu proporcionality. Soud nepopírá, že některé skutečnosti svědčily poskytnutí požadovaných informací, v souhrnu však dospěl k závěru, že žalovaný nemusel informace poskytnout, neboť se jednalo o podkladové informace k přípravě návrhu zákona o státním rozpočtu, který nebyl do doby vydání napadeného rozhodnutí předložen.

VI. Závěr

62. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
63. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 31. ledna 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu